De Vrije Universiteit moet zegenen het gansche volk van Nederland; dat volk door haar terugroepen tot God, en zoo tot zich zelf.

Daarvoor is noodig niet allereerst steun van de Overheid, veelmin het worden van openbare Stichting, maar het vasthouden aan de scherp-begrensde, en even daarin *nationaal-breede*, basis.

Eindelijk overgaande tot de meest gewichtige taak van deze ure, draag ik volgens besluit van Heeren Directeuren, genomen overeenkomstig de voordracht van den Senaat, de rectorale waardigheid over aan U, mijn hooggeachten ambtgenoot Dr. JAN WOLTJER.

En ik doe zulks met sterk vertrouwen. U toch sieren gaven, voor de rectorale waardigheid van bijzondere waardij.

Ik denk daarbij niet aan Uwe wetenschappelijke verdiensten, waarover het oordeel beter aan meer bevoegden gelaten zij. Maar wèl aan Uw leven voor de Universiteit, niet verzwakt door den veelvuldigen arbeid, dien Gij daarbuiten verricht. Wèl aan de met Uwe persoonlijkheid saamgeweven liefde voor de Gereformeerde waarheid, waarin Gij van kindsbeen werdt opgevoed, en welke liefde te edeler in U blinkt door het uitgaan van Uw hart naar saambinding in de ruimste mate, die het beginsel gedoogt. Wèl aan het hoog, hoog stellen van Uwe eischen in Uwen manlijk-wetenschappelijken zin, naast de vriendelijke waardeering van ieder ernstig pogen.

Stiere de Heere U ook bij de vervulling der U thans overgedragen waardigheid; zij Zijne gunste in het jaar dat aanbrak gespreid over de Stichting; en worde zoo verwezenlijkt onzer aller bede op dezen dag:

Vivat, floreat, crescat, Academia!

Ik heb gezegd.

UNIV. LIB. BIBLIOTH. * REF. *